

Visul gândului de dor

Daniel Vișan-Dimitriu

Pe un drum presărat cu frânturi de lumesc
Amintind de un timp cu risipe de cer,
Se înșiră un gând apărut din eter,
Fulgerând prin văzduh și lovind nefiresc.

Și-ar dori un trecut, dar îl caută-n van,
Și-ar dori viitor, dar o viață de gând
E un joc neștiut, e-o nălucă trecând
Ca un punct rătăcit pe un mare ecran.

Iar în gândul acel cu trăirea-n acum
Se ivi-ntrebător o scânteie: "Tu știi
Că mergi iar pe-un drumeag cu-amintirile vii?
Ai mai fost, îl străbați, niciodată alt drum".

- Spui că vin și mă-nșir pe aceleași poteci?
Să însemne că am pe aici un trecut
Ce m-aduce în el și îmi e cunoscut?
Nu-i al meu: ochii lui par sălbatici și reci!

"Când mai vii să-l străbați, fă ca trunchiuri și stânci
Să se-mbrace frumos și să-ți fie alint,
Ca un vis, ca un cânt, dar ... și visele mint,
Chiar și cele ce vin din simțirile-adânci."

- Să mai vin? De-aș putea! De-aș avea viitor!
Cum pot eu, doar un gând ce nu crede-n trecut,
Să-ndrăznesc a visa că, pe drumul pierdut,
Aș găsi ce-mi doresc? Doar de-s gândul de dor!